

Credința unită cu fapta

GELU ARCADIE MURARIU
Publicist, SUA

Câțiva tineri credincioși se întorceau de la casa în care petrecuseră împreună trecerea dintre ani cântând, rugându-se și făcând planuri de viitor pentru noul an. Era un ger aspru în prima zi a anului, la acea oră timpurie a dimineții. Deodată, le apăru în cale un om întins pe pământul înghețat, cu pieptul și burta dezgolite și lipite de gheața care acoperea tot drumul. Apropiindu-se de el, și-au dat repede seama că era un om tânăr, de vârsta lor. Bolborosea cuvinte abia auzite, ca pentru sine însuși. Tinerii creștini l-au ridicat de jos și, cu mare greutate, l-au înduplecat să intre cu ei în holul unui bloc din apropiere, unde s-a încălzit puțin stând cu spatele rezemat de calorifer. Era și băut, cum „se cuvenea” unui bărbat tânăr în noaptea de revelion, lucru care stânjenea și mai mult comunicarea cu el. Curând, au aflat ce era mai important din istoria lui: singur-singurel pe lume, dezamăgit și sătul de viață, tânărul voia să moară. Se întinsese pe gheață, abandonat răcelii, așteptând să se îmbolnăvească și să scape, prin moarte, de toate nezarurile lui.

Una dintre fete și-a dezbrăcat „alain-de-lon”-ul și l-a pus pe umerii celui „pescuit” din întunericul acestei lumi, în noaptea cea mai plină de speranțe a anului.

- „N-am să răcesc”, locuiesc foarte aproape, le-a spus ea celorlalți, „în două minute sunt acasă”. A încercat să explice tânărului eșuat pe marea de gheață a iernii românești că va fi așteptat în aceeași zi, seara, la biserica din cartier, unde urma să înapoieze haina împrumutată. Dându-și seama că avea puține șanse de a se face înțeleasă, ori ca tânărul să rețină adresa bisericii, a încercat o altă metodă; a scris pe o hârtiuță adresa bisericii și cum se poate ajunge acolo, apoi a strecurat hârtia în buzunarul hainei, insistând ca tânărul mahmur să rețină doar atât; să caute în buzunar mesajul lăsat de ei. Altceva nemaifiind de făcut, l-au lăsat acolo, în holul blocului și s-au grăbit fiecare spre casa lui, cu gândul să pună laolaltă măcar două-trei ore de somn, înainte de a se pregăti de plecare spre biserică, la primul serviciu din anul pe care tocmai îl întâmpinaseră.

Gest necugetat din partea tinerei fete creștine, vom fi tentați să gândim! Dacă ar fi s-o și spunem cu gura, poate că am zice doar „risicant”. Să îmbraci cu haina ta pe un bețiv necunoscut, cules de pe drumuri în toiuil nopții și să mai și aștepti să ți-o aducă înapoi! Înțeleg, să împrumuți o haină ca aceea, care costa pe vremea respectivă salariul pe câteva luni de zile, unui prieten, sau unui cunoscut de încredere, de la care ești convins că o primești înapoi. Dar

unui străin cu mintea încețoșată de băutură?

Interes pentru aproapele căzut între tâlhari? Credință naivă, de copil? Încercare de a trăi practic cele citite în Cuvânt? Cum am putea califica această faptă în adevărata ei lumină? Poate chiar așa, simplu, ca pe o faptă a credinței.

Ne vine să credem sau nu, dar în seara aceleiași zile, tânărul cules de pe drum a fost prezent la întâlnire cu binefăcătorii lui. Trezit din mahmureală, a venit să înapoieze haina împrumutată. Pentru el întâlnirea a fost marcată la început de multă stinghereală, aflându-se dintr-odată într-un mediu nefamiliar lui, unde nu știa nici cum să se poarte, nici ce să spună și îmbrăcat cam pestriț, pe deasupra. Dar exuberanța și căldura cu care tinerii creștini îl înconjurau au topit repede gheața dintre ei. Anul Nou început cu stângul, în disperare și dezgust pentru viață, lua o turnură nevisată pentru el prin întâlnirea cu câțiva tineri credincioși, aflați în dragostea dintâi, dornici a împlini literal cuvintele Domnului, așa cum numai tinerii sunt dispuși s-o facă, fideli atât în cuvinte, cât și în fapte.

În seara primei zile din an, el venea, fără să știe, la întâlnire cu Cel ce se identifică pe Sine cu făcătorii de asemenea fapte. Iar tânăra creștină, care și-a pus haina pe umerii necunoscutului înghețat de gerul iernii, cum odinioară Ilie și-a aruncat mantaua peste Elisei, era aceeași față credincioasă a cărei rugăciune scurtă câștigase o mare bătălie prin credință. Prin credință ea se adresa Domnului ei în rugăciune, iar prin fapte vorbea, la fel de convingător, semenilor.

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta;”
(2 Petru 1:5a)